

OKTÓBER

Szállnak a ludak a napba,
Szárnyuk a felhőt kavarja,
A köd ingó dúcain áll,
Ring alattuk az őszi táj.

Igy nőünk roppant erősre,
Világformáló erőre,
Győzhetetlenül, mióta
Jelt adott az Auróra.

Fagyos fényt lehel a messze,
Villog a nyárfák ezüstje,
Odébb telep pipál hosszan,
Traktor dohog a laposban.

Ősz volt akkor is, Pétervár
Utcáin kígyózott a sár,
De Lenin úgy taposta szét,
Mint Kerenszkij kígyófejét.

Dohog, szuszog, kattan, mordul,
Széles talpaival fordul.
Fogát jól a földbe vágja,
Sorakozik a barázda.

Mögötte menetel a nép. —
És nőtt a had s nől egyre még,
Sodró, győzelmes áradat, —
S már ott áll a Wall-Street alatt.

Hátam mögött él a város.
Lelátok a kombináthoz,
S át az ország új művére,
Látok Dunapentelére.

S ha itt a traktor jól dohog,
Az ország gyorsabban forog,
Szebben vág az esztergákés,
A csalónak szűkebb a rés.

Mozdul, duzzad, árad, megáll,
Ujjá teremődik a táj.
Dombok simulnak a gépek
Egyengető tenyerének.

Hol szökhetsz és hol meglapul;
A tanuló jobban tanul,
A harc, az izzó gyűlölet,
Izzítja át a verseket:

Boldog, erősebb az ember,
Gondolkodik, tenni is mer.
Övé az ország: javítja,
Igy nőünk roppant iramba'.

Itt gazdagabb élet terem,
Amott dagad a félelem.
S vajjára puhít minden erőt,
Utolsó rohamunk előtt.

Föl! föl! Tiszta üzemeink,
Győzelmes eredményeink
Fölött ragyogjon magasra
Október Vörös Csillaga!

SZABOLCSI GÁBOR